

“Molta roba i poc sabó, i tan neta que la vol el senyor rector”, vaig pensar mentre el meu superior -un home rabassut i amb ulleres- em mostrava, dins una habitació llòbrega i mal ventilada, el propòsit de la meva feina: arxivar en solitari les interminables torres de papers polsegosos que s'amuntegaven damunt les taules i dins els armaris. En aquell instant vaig preguntar-me dues coses: si havia valgut la pena estudiar tant per a poder convertir-me en un funcionari de l'Administració de Justícia; i si amb el temps acabaria transformant-me en un ésser monòton i depriment com el que tenia davant. Aliè als meus pensaments, l'home acabà de parlar, s'acomiadà de manera tosca i sortí de l'habitació etzibant un fort cop de porta.

En la solitud, vaig mirar el meu voltant desorientat, perdut entre muntanyes de papers. Vaig començar a mirar una pila propera formada per desenes i desenes de causes per ajusticiar. De seguida em vaig adonar consternat que tot i que visqués tres vides mai podria acabar de tramitar tots els papers que hi havia a l'habitació. Vaig reparar que dins del desgavell de la paperassa hi havia un cert ordre; per això -mogut per una sana curiositat-, vaig començar a investigar des de quan s'havien anat acumulant els informes en aquella habitació. Mentre remenava documents sepultats per la polseguera i els àcars, anava observant sorprès com les dates i la descomposició del paper guanyaven en antigor; però quan veritablement em vaig quedar de pedra, va ser quan vaig trobar uns documents traspaperats, que en cas d'haver sortit a la llum, de ben segur que haguessin evitat que Jesucrist hagués estat crucificat.